

Sygn. akt VI Ka 211/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Agnieszka Telega

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2022 r.

sprawy G. K. ur. (...) w J.

s. S. i W. z d. J.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks

z powodu apelacji wniesionych przez pełnomocnika interwenienta i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 17 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 411/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. K. w ten sposób, że w pkt. I części dyspozytywnej obniża kwotę ustalonej stawki dziennej do 100 (sto) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 211/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17 stycznia 2022r. sygn. II K 411/19</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Apelacja pełnomocnika interwenienta Zaskarżył w całości wyrok Sądu I instancji zarzucając mu:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

I. Wadliwość
przeprowadzonego
w sprawie
postępowania
dowodowego,
która w
konsekwencji
doprowadziła do
poczynienia
błędnych ustaleń
faktycznych,
uczynionych
następnie
podstawą
kwestionowania
orzeczenia, a to:

- naruszenie
procedury, tj.
art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 193§1 k.p.k.
i art. 201 k.p.k.,
stosowanych w
zw. Z art.
113§1 k.k.s.,
w szczególności
poprzez brak
przeprowadzenia
dowodu z opinii
innego biegłego,
czego
zaniechano w
wyniku
chybionego
uznania
pisemnej opinii
biegłego
sądowego R.R.,
sporządzonej w
postępowaniu
przygotowawczym
oraz
przeprowadzonej
przez sąd
pisemnej,
uzupełniającej
opinii tego
samego biegłego
za pełną,

kompletną i
jasną, w sytuacji
gdy biegły ten
spornych gier
dostępnych na
urządzeniach
nigdy
empirycznie,
bezpośrednio
nie przebadał –
a to z powodu
braku aktualnej
licencji
umożliwiającej
uruchomienie
programów,
którą biegły nie
dysponował i
o udostępnienie
której nigdy
do nikogo nie
wystąpił, wobec
czego biegły nie
miał
jakichkolwiek
podstaw do
wydania w
sprawie
wiarygodnej
opinii
odpowiadającej
na postawione
mu pytania,
albowiem
oczywistością
jest obiektywny
brak możliwości
dokonania
rzetelnej oceny
charakteru gier,
w tym pod kątem
ich losowości,
bez ich
uruchomienia i
kompleksowego
zbadania
procesu
rozgrywki;

- naruszenie procedury, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. i art. 193§3 k.p.k., stosowanych w zw. z art. 113§1 k.k.s., w szczególności poprzez brak przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego, czego zaniechano w wyniku chybionego stwierdzenia braku powodów osłabiających zaufanie do bezstronności biegłego, mimo iż jawią się one jako oczywiste, powodowane tak względami animozji osobistych, jak i niskimi motywami natury ekonomicznej, a do tego wskazujące na możliwość naruszania prawa przez biegłego, przy biernej akceptacji tego rodzaju praktyk przez oskarżyciela publicznego i Sąd I instancji;

- naruszenie procedury, art. 7 k.p.k. w zw. z art.53§20k.k.s., stosowanych w zw. z art. 113§1 k.k.s. poprzez odmówienie wiary, przy orzekaniu, fundamentalnym w sprawie dowodom, tj. złożonym przez interwencję opiniom technicznym Jednostki Badającej Ministra Finansów, mimo, że mają one charakter dokumentów urzędowych, albowiem zostały wydane przez podmiot ustawą umocowany i fachowo kompetentny do ich sporządzenia (por. art. 23f ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych – dalej ugh), stanowią zatem dowód na okoliczność tego, co zapisano w ich treści, szczególnie gdy w materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek

dowodu
przeciwko ich
treści, albowiem
nikt nigdy nie
zanegował
wartości tych
dokumentów
urzędowych;

II. W
konsekwencji
naruszeń
procedury
wskazanych
wyżej – błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia,
a to poprzez
dalece pochopne
i zupełnie
dowolne
przyjęcie, iż
gry dostępne
na spornych
urządzeniach V.
mają charakter
losowy i tym
samym
hazardowy,
choć jest to
wniosek
nieuzasadniony i
zdecydowanie
nieuprawniony
na tle dowodów
w sprawie
zgromadzonych,
lecz ocenionych
jedynie
wybiórczo i
fragmentarycznie,
w szczególności
przy pełnym
pominięciu
dowodów dla
oskarżonego
korzystnych i

potwierdzających
jego linię
obrony;

III. Ostatecznie
wobec
powyższego –
naruszenie
prawa
materialnego, tj.
art. 107§1 k.k.s.,
a to poprzez
wadliwe jego
zastosowanie,
mimo, iż nie
wykazano
ziszczenia się
kluczowej w
tym przepisie
przesłanki
urządzenia
zabronionych
gier na
automatach do
gier w
rozumieniu art.
2 ust. 3 -5
ugh, albowiem w
sprawie brak jest
wartościowego,
przekonującego
dowodu, iż
sporne
urządzenia to
automaty do gier
w rozumieniu
przywołanych
regulacji ustawy,
gdyż są to
w swojej istocie
urządzenia do
gier logicznych
V., co w sprawie
udokumentowano
w sposób
wykluczający
trafność
poglądów
przeciwnych,
forsowanych

	przez oskarżyciela, a zaaprobowanych przez Sąd I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad I</p> <p>Zarzuty obrazy przepisów postępowania zawarte w apelacji pełnomocnika interwenienta zmierzają przede wszystkim do podważenia opinii biegłego R.R., która została sporządzona w niniejszej sprawie.</p> <p>Wydając opinię w niniejszej sprawie biegły logicznie i przekonująco przedstawił wyniki badania przedmiotowych automatów. Podał, iż były one rezultatem analizy danych odczytanych z dysków twardej tych urządzeń,</p>			

analizy
materiału
dowodowego
oraz jego
doświadczenia.
R.R.nie wskazał
aby dla
przedstawienia
opinii co do
charakteru gier
w
zabezpieczonych
urządzeniach
konieczne było
uruchamianie
tych gier. Tym
bardziej, że
programy
sterujące w
automatach są
tak zapisane,
że nie ma
możliwości ich
uruchomienia w
takim stanie jak
pracowały w
kontrolowanym
lokalu.

Nie dostrzegł
Sąd Okręgowy
istnienia
okoliczności,
które osłabiłyby
zaufanie do
wiedzy lub
bezstronności
R.R.lub innych
ważnych
powodów
wymagających
dopuszczenia
dowodu z opinii
innego biegłego.

Wątpliwości co
do
obiektywizmu
biegłego
upatruje w

dotychczasowej
praktyce
biegłego, który w
wielu sprawach
składał opinie
dotyczące
urzędzeń, na
których
organizowane są
gry
kwestionowane
przez organy
administracji
celno-
skarbowej.
Autor apelacji
nie przedstawił
jednak żadnych
okoliczności
dotyczących
relacji biegłego
z oskarżonym G.
K., tudzież z
innymi osobami,
które miałyby
wpłynąć na
stronniczość
biegłego w
stosunku do tego
oskarżonego. W
ocenie sądu
odwoławczego
złożona przez
biegłego skarga
na
pełnomocnika
interwenienta
nie przesądza
jeszcze o braku
bezstronności
przy wydawaniu
opinii. Fakt
wydawania
opinii w
podobnym
przedmiocie w
żaden sposób nie
dyskwalifikuje
biegłego, skoro
przedmiotem

jego
wcześniejszych
ocen były inne
urządzenia niż
zabezpieczone w
przedmiotowym
postępowaniu.
Biegły wydawał
swoje opinie
na przestrzeni
wielu lat,
dotyczyły one
różnych
(zmieniających
się) urządzeń i
oferowanych na
nich gier; nawet
podobieństwo
badanych
urządzeń nie
oznaczało
podstaw do jego
wyłączenia od
wydania nowej
opinii. Nie jest
przedmiotem
niniejszego
postępowania
ocena, czy biegły
w sposób
uczciwy wyliczał
należne mu
wynagrodzenie
za wydawane
opinie, powinny
się tym
zainteresować
odpowiednie
organy
państwowe,
przede
wszystkim zaś
urzędy celno
– skarbowe,
które płaciły
biegłemu. Nie
rzutuje to jednak
na zdolność
biegłego do
opiniowania w

konkretnej sprawie, skoro nie została skutecznie zakwestionowana wiedza biegłego.

W ocenie sądu odwoławczego dla oceny tego, czy gry na zabezpieczonych automatach mają charakter losowy fundamentalne znaczenie mają dowody w postaci protokołu kontroli tych automatów połączone z eksperymentem procesowym przeprowadzone przez kontrolujących funkcjonariuszy (k. 9 -13) i zeznania w charakterze świadka E.R.– jednego z przeprowadzających kontrolę funkcjonariuszy (k. 73-74 oraz k. 755-756). To one obrazują rzeczywisty mechanizm gry na urządzeniach zabezpieczonych w toku niniejszego postępowania i pozwalają na wyprowadzenie kategorycznego

wniosku co do charakteru gier oferowanych na tych urządzeniach pod kątem tego, czy miały one charakter losowy, czy zawierały element losowości. W tej sytuacji opinia biegłego ma co najwyżej drugorzędne znaczenie.

Opinie techniczne Instytutu (...) z siedzibą w W. nie dotyczą tych konkretnych urządzeń, które były zainstalowane w lokalu (...) w L. przy ul. (...). Należy podkreślić, że opinia taka nie zastępuje decyzji, o których mowa w art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, a stanowi w zasadzie wstęp do ubiegania się o taką decyzję. Sąd orzekający w żaden sposób nie jest związany treścią takiej opinii. Nie ma zatem racji zatem skarżący, zarzucając

obrazę
przepisów
proceduralnych
w zakresie oceny
wartości
dowodowej
opinii
technicznych
Jednostki
Badającej
Ministra
Finansów.

Ad II

Odnosząc się
do kwestii tego,
iż przedmiotowe
automaty do
gier wyposażone
były w opcję
„POMOC”
stwierdzić
należy, że była
to funkcja znana
osobom
przeprowadzającym
kontrolę, co
wynika wprost
z protokołu
(k. 9-12).
Po wciśnięciu
przycisku
„POMOC”
wyświetlało się
po 9 sztuk
tabeli układów
w sumie 1
000 000. Wynik
eksperymentu
procesowego
(połączonego z
ogłędzinami) z
całą pewnością
wbrew
twierdzeniom
autora apelacji
może stanowić
źródło ustaleń

istotnych dla
rozstrzygnięcia;

Należy jeszcze
podkreślić, że
gracz nie miał
obowiązku
skorzystania z
„Pomocy”, a
zatem na wynik
gry prowadzonej
bez posłużenia
się tą funkcją
rozgrywki gracz
wpływu
absolutnie nie
miał. Nawet
skorzystanie z
funkcji „Pomoc”
nie czyniło gry
zależną od
gracza. Jej wynik
cały czas
pozostawał poza
sferą jego
wiedzy,
umiejętności,
zdolności;
jedyne co mógł
zrobić, to
sprawdzić, jak
długo będzie
musiał grać, by
doczekać układu
wygrywającego.
Gracz mógł co
najwyżej przez
skorzystanie z
tej opcji ustalić
opłacalność
dalszego grania,
znając
sekwencję
następujących
po sobie
układów
wirtualnych
bębnów. Nie
mogła ona
jednak

determinować przebiegu żadnej z nich; wyniki prowadzonych gier nie zależały od psychomotorycznych umiejętności prowadzącego te rozgrywki, a więc były one niezależne od jego wiedzy, zręczności, toteż charakteryzował je element losowości (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 grudnia 2014r., II GSK 1713/13, LEX nr 1637101; z dnia 30 września 2014r., II GSK 1852/13, LEX nr 1572655).

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 3 u.g.h. grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach zarządzane przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub

rzeczowe, w
których gra
zawiera element
losowości. Dla
zakwalifikowania
danej gry do
gier losowych
w rozumieniu
przepisów
ustawy o grach
hazardowych
wystarczy więc
stwierdzenie
występowania
elementu
przypadkowości
wpływającej
bezpośrednio na
wynik gry,
wprowadzenie
różnych
elementów
dodatkowych
(np. element
wiedzy,
zręczności,
oznaczenia na
urządzeniu
braku losowości
czy zakończenia
gry po
określonym
wykupionym
czasie),
mających
stworzyć pozory
braku losowości,
nie pozbawia
gry charakteru
losowego, jeśli
w konsekwencji
gra zależy od
przypadku (zob.
wyrok
Naczelnego
Sądu
Administracyjnego
w Warszawie
z dnia 27
października

1999 r., II SA
1095/99, Lex nr
46207).

Skoro zatem
element
losowości gier
zakłada
występowanie w
nich również
innych
elementów to
możliwość
prowadzenia
rozgrywek bez
użycia
omawianej opcji
z pewnością
powodowała, że
gry te owe
losowe elementy
zawierały (zob.
S. Babiaryz, K.
Aromiński,
Komentarz do
ustawy o grach
hazardowych,
Lex/el. 2021,
teza 2.1-2.4).
„Stan
nieprzewidywalności
nie jest
eliminowany
wskutek
możliwości
uprzedniego
sprawdzenia
wyniku gry za
pomocą
dostępnej
funkcji
oprogramowania”
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 9 listopada
2021r., I KZP
4/21, OSNK
2021/11-12/45).
„Znajomość

sekwencji kolejnych układów może co najwyżej wpłynąć na długofalową strategię gracza przy obstawianiu kolejnych gier lub decyzję o rozegraniu kolejnej gry. Gracz nie ma wpływu na wynik żadnej z gier, może co najwyżej zdecydować się grać dalej lub zakończyć grę. Możliwość podjęcia takiej decyzji nie jest jednak istotą pojedynczej gry, ani nie dowodzi żadnego udziału gracza i jego wpływu na przebieg gry". Gry opisane przez autora apelacji i w dokumentach przedłożonych w toku postępowania zawierały w sobie istotny element losowości i w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych (u.g.h.) stanowiły grę hazardową podlegającą

ograniczeniom z tej ustawy. Skoro urządzenie korzystały z energii elektrycznej, przebieg gry wyświetlany był na monitorze, to z pewnością były to automaty w rozumieniu art. 2 ust. 3 u.g.h.; ustalenie żadnej z tych okoliczności nie wymagało wiadomości specjalnych. Tym bardziej nie wymaga tego wykładnia pojęć „element losowości”, czy „wygrana pieniężna”, bo należy to do władztwa Sądu; pojęcia te były wykładane wielokrotnie, w tym w kolejnych orzeczeniach sądów administracyjnych i sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.05.2012 r., V KK 420/11, OSNKW 2012/8/85). Sąd Rejonowy prawidłowo więc na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego

ustalił, że gry prowadzone na automatach, które zostały zabezpieczone w lokalu (...) przy ul. (...) w L. zawierały elementy losowości, którego nie eliminowała oferowana we wszystkich tych automatach opcja „POMOC”. Twierdzenia skarżącego, że na zabezpieczonych w niniejszej sprawie automatach prowadzone były gdy o charakterze logicznym, stanowiły jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami przyjętymi przez Sąd I instancji. Przedstawione podczas kontroli w/w lokalu dokumenty, jak i te, które uczestnicy dostarczyli w toku prowadzonego postępowania, tj. opinie techniczne i stanowiska prawne, dotyczyły innych

urządzeń niż te, które znajdowały się w kontrolowanych nieruchomościach, choć podobnych. Wyrażone w nich stanowiska nie rzutowały w żadnej mierze na ustalenia poczynione w toku niniejszego procesu. jeszcze raz należy podkreślić, że ocena tego czy gry na zabezpieczonych urządzeniach zawierały element losowości, nieprzewidywalności nie należała do biegłego, ale do Sądu meriti.

Ad III

Zarzut ten jest zdaniem sądu odwoławczego zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, który został już omówiony powyżej. Skarżący bowiem kwestionuje ustalenia faktyczne a nie proces stosowania normy prawa materialnego. Wyżej już wskazano, że

sąd meriti
prawidłowo
ustalił, że G.
K. urządził i
prowadził –
wbrew
przepisom art. 6
ust. 1, art. 14
ust. 1, art. 23a
ust. 1 ustawy z
dnia 19 listopada
2009 r. o grach
hazardowych –
gry hazardowe.
Skoro więc
prawidłowe były
ustalenia
faktyczne Sądu
Rejonowego co
do oferowania
na
przedmiotowych
urządzeniach
gier
hazardowych, to
z całą pewnością
doszło do
naruszenia przez
oskarżonego
przepisów art. 6
ust. 1, art. 14
ust. 1 i art. 23a
ustawy o grach
hazardowych.
Prowadził on
bowiem
działalność bez
wymaganej
przepisami
koncesji na
prowadzenie
kasyna gry i
poza kasynem.
Tym samym
dokonane
ustalenia
jednoznacznie
wskazywały na
wyczerpanie
przez G. K.

znamion
występku z art.
107 § 1 k.k.s.
w zw. z art.
9 § 3 k.k.s.
Będąc prezesem
zarządu (...) sp.
z o.o. w L. w
okresie od bliżej
nieustalonej
daty do dnia 6
grudnia 2017 r.
w L. urządził gry
na opisanych w
zarzucie
automatach w
celach
komercyjnych i
czynił to, nie
mając koncesji
na prowadzenie
kasyna i poza
kasynem.
Oskarżony był
uprawniony do
reprezentowania
spółki, zawarł
umowę najmu
lokalu, w którym
zamontowane
były urządzenia
użytkowane
przez
zarządzaną
przez niego
spółkę. Pojęcie
urządzania gier
na automatach
należy
interpretować
szeroko.
Organizowanie
gry poprzez
udostępnianie
sprzętu do gier,
jego obsługi
i zarządzania
nim, a więc
podejmowanie
takich

<p>czynności, które mają doprowadzić do tego, by gra się mogła odbyć z całą pewnością mieści się w znaczeniu pojęcia urządzania gier. Należy podkreślić, że wstawienie automatów i urządzenie na nich gier było konsekwencją zawarcia umowy najmu oraz to, że to właśnie spółka zarządzana przez oskarżonego czerpała z gier na automatach korzyści majątkowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powyżej już wskazano powody nie uwzględnienia zarzutów apelacji pełnomocnika interwenienta. W ocenie sądu odwoławczego poczynione w niniejszej sprawie przez sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i subsumpcja tych ustaleń pod normę prawną są prawidłowe. Stąd też zawarte w tej apelacji wnioski nie mogą zasługiwać na uwzględnienie.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>2</p>	<p>Obrońca oskarżonego w imieniu oskarżonego G. K. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17.01.2022r. w całość na jego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

korzyść i w oparciu o art. 427 k.p.k. i art. 438 k.p.k. zarzucił mu:

1) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony urządził i prowadził gry o charakterze losowym organizowanych w celach komercyjnych, na urządzeniach elektronicznych o nazwach szczegółowo opisanych w części wstępnej wyroku, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (dalej jako „ustawa o grach hazardowych”), podczas gdy ujawnione w toku postępowania okoliczności nie pozwalały na poczynienie tego rodzaju ustaleń,

2) Obrazę przepisów prawa procesowego,

mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego zasady swobodnej oceny dowodów, pojęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób wykluczający możliwość ustalenia prawdy obiektywnej, a polegającej na:

a) dokonaniu istotnych dla sprawy ustaleń faktycznych w zakresie winy, zamiaru i świadomości działania oskarżonego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i uznanie oskarżonego za winnego urządzania nielegalnych gier na automatach

tylko i wyłącznie
w oparciu o
zeznania
świadka E. R.
oraz o opinię
biegłego R. R.,
która była
niepełna i
nierzetelna,

b) bezzasadne
przyjęcie, że
oskarżony
zdawał sobie
sprawę z
nielegalności
podejmowanych
działań, miał
zamiar realizacji
wszystkich
znamion strony
przedmiotowej
zarzucanego mu
czynu, w sytuacji
gdy powyższe
nie polega na
prawdzie i nie
znajduje
żadnego oparcia
w treści
złożonych przez
oskarżonego
wyjaśnień,

c) uznanie
wyjaśnień
oskarżonego nie
przyznającego
się do
popelnienia
zarzucanego jej
czynu oraz
wskazujących, że
był zapewniany
o legalności
prowadzonej
działalności oraz
informowany o
opiniach
technicznych i

prawnych fakt ten potwierdzających, za niewiarygodnych, w sytuacji gdy żaden dowód w sprawie nie pozostaje z powyższymi twierdzeniami oskarżonego w sprzeczności,

d) uznanie, że oskarżony miał zamiar i świadomość prowadzenia gier z naruszeniem ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009r. Nr 201, poz. 1540), mimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowody wskazuje na brak zamiaru i świadomości oskarżonego w tym zakresie,

e) wadliwym przyjęciu, że oskarżony miał świadomość faktu nielegalnego funkcjonowania urzędzeń, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy temu przeczy,

3) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego i interwenienta ubocznego:

– z zeznań świadka A. W.

– o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu informatyki,

mimo, że powyższe dowody miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz pomimo tego, że opinia biegłego R.R. nie była pełna, jasna i wyczerpująca.

4) rażącą niewspółmierność kary, która wyrażała się w orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności

	<p>gospodarczej o charakterze polegającym na organizowaniu gier hazardowych na okres 3 lat oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 150 zł poprzez przecenienie przez Sąd I instancji ustalonych okoliczności obciążających oraz niedostrzeżenie żadnej okoliczności łagodzącej, a także nienależytą ocenę sytuacji zarobkowej i życiowej oskarżonego pod kątem ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad 1)</p>			

Zarzut ten jest tożsamy z zarzutem zawartym w apelacji pełnomocnika interwenienta w pkt II i III. powyżej już wskazano powody, dla których sąd tych zarzutów nie uwzględnił.

Ad2)

Powyżej już była mowa o tym, iż zdaniem sądu odwoławczego opinia biegłego R. R. nie ma pierwszorzędного znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Do stwierdzenia tego czy gry na zabezpieczonych automatach należą do kategorii gier losowych nie jest konieczna wiedza specjalna. Faktycznie istotne znaczenie mają natomiast zeznania świadka E.R.. To właśnie ten świadek będący w składzie kontrolującym przedmiotowe automaty w

lokalu (...) w L. przy ul. (...) dokonał kontrolnej gry na nich. Jego spostrzeżenia i uwagi co do przebiegu gry są istotną wskazówką co do charakteru tych gier. Odnosząc się zaś do relacji tego świadka wskazać należy, że sąd odwoławczy nie znalazł jakiegokolwiek powodu aby kwestionować ich wiarygodność. Zeznania te są konsekwentne, logiczne i spójne a dokonana przez sąd meriti ocena tych zeznań odpowiada kryteriom z art. 7 k.p.k. Sąd orzekający jest uprawniony do czynienia ustaleń w oparciu o wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie i nie jest uchybieniem czynienie ustaleń w oparciu o jeden np. dowód przy odrzuceniu pozostałych.

Odnosząc się
zaś do kwestii
świadomości
oskarżonego G.
K. co do tego, że
urządza on gry
z naruszeniem
przepisów
ustawy z dnia 19
listopada 2009
r. o grach
hazardowych
stwierdzić
należy, iż Sąd
Rejonowy
prawidłowo
odmówił
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego co
do braku jego
świadomości
odnośnie
charakteru gier
prowadzonych
na automatach.
U podstaw
przekonania o
legalności jego
przedsięwzięcia
leżeć miały
przedstawione
mu opinie
techniczne, w
tym Instytutu
(...) w W.,
których jednak
w żaden sposób
nie weryfikował.
Tymczasem nie
budzi żadnych
wątpliwości, że
o legalności
urządzania gier
na automatach
na terytorium
Polski nie może
decydować
prywatna opinia

uzyskana przez właściciela, dysponenta, dystrybutora lub producenta takiego automatu. Przecież osobie czerpiącej korzyści z produkcji, sprzedaży, czy użytkowania automatu do gier zależało na uzyskaniu opinii, która potwierdzałaby legalność urządzania gier na takim automacie. Oskarżony zaniechał zwrócenia się do Ministra Finansów o wydanie decyzji w trybie art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, co wymagałoby poddania badaniom technicznym zindywidualizowanego urządzenia. Nie domagał się też przedstawienia mu takiej decyzji przez podmiot, od którego uzyskał przedmiotowe urządzenia. Na G. K. jako prezie podmiotu prowadzącego

działalność
gospodarczą tym
bardziej ciężki
szczególny
obowiązek
zachowania
ostrożności,
także przy
analizie
przedstawianych
mu opinii
ekspertów.
Warte
podkreślenia
jest też, że
sam wygląd
urządzeń oraz
oferowanych na
nich gier są
typowe dla
automatów
hazardowych, co
tym bardziej
obligowało
przedsiębiorcę
zajmującym się
ich dystrybucją
do zwiększenia
ostrożności przy
weryfikacji
działania
urządzenia
zgodnie z
obowiązującym
prawem. Należy
zauważyć, że
urządzenia
zatrzymane w
przedmiotowej
sprawie miały
prosty sposób
działania, nie
wymagały
specjalistycznej
wiedzy, by
odkryć, że gry na
nich zawierają
element
losowości; nie
mieli z tym

problemów
funkcjonariusze
celno –
skarbowi. Nie
mógł też mieć
wątpliwości
oskarżony, który
nie jest osobą
przypadkową,
ale
przedstawicielem
spółki mającej
wykorzystywać
zakwestionowany
automaty do gry
w
profesjonalnym
przedsięwzięciu
gospodarczym,
przynoszącym
jej zysk.
Oskarżony
prowadził
działalność
gospodarczą,
której
zasadniczym
przedmiotem
było
dystrybuowanie
automatów do
gier i czerpanie
dochodów z
udostępniania
automatów do
użytkowania.
Jego styczność z
automatami do
gier nie miała
więc charakteru
incydentalnego.
Bezsporne jest,
że
reprezentowana
przez niego
spółka nie
posiadała
koncesji i
zezwolenia na
prowadzenie

działalności w tym zakresie, nie prowadziła również takiej działalności w ramach kasyna. Oskarżony znał mechanizm działania użytkowanych automatów, losowy charakter urządzanych na nich gier, a także przepisy prawa regulujące sferę szeroko rozumianych gier hazardowych, w tym gier na automatach. Nie był mu obcy przepis art. 2 ust. 5 u.g.h., ale i art. 2 ust. 6 u.g.h., jak również art. 6 ust. 1 u.g.h., art. 14 ust. 1 u.g.h., art. 23a ust. 1 u.g.h.. Ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie strony podmiotowej zachowania się oskarżonego są prawidłowe.

Zdaniem sądu okręgowego nie mamy tutaj do czynienia z błędem w rozumieniu art. 10 § 1 i 4 k.k.s. Nie działa bowiem w błędzie, kto

świadomie
kalkuluje ryzyko
odpowiedzialności
karnej i z
góry podejmuje
kroki mające
zabezpieczyć go
przed taką
odpowiedzialnością
w przyszłości.
Człowiek będący
w błędzie nie
zdaje sobie
sprawy z
możliwości
pociągnięcia go
do
odpowiedzialności
karnej.
Oskarżony G.
K. zaś taką
możliwość
zakładał i się
przed nią
zabezpieczał.
Podjął on i
zaakceptował
ryzyko
negatywnych
rozstrzygnięć
sądowych w
ramach
prowadzonej
działalności
gospodarczej
nakierowanej na
osiągnięcie
ekonomicznego
zysku.

Ad3)

Nie widzi sąd
odwoławczy
naruszenia
przepisów
postępowania
przez sąd meriti
poprzez
oddalenie

wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu informatyki, jak i przesłuchania w charakterze świadka A. W. (który sprawuje funkcję biegłego sądowego). Wcześniej już wskazano bowiem, że dla określenia charakteru gier na zabezpieczonych automatach (tego czy zawierają one element losowości) opinia biegłego nie jest konieczna. To do sądu należy bowiem rozstrzygnięcie czy znajdujące się w zabezpieczonych automatach gry zawierają elementy losowości.

Ad 4)

Jedynie ostatni z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie. Zdaniem sądu odwoławczego

<p>faktycznie sytuacja materialna i majątkowa oskarżonego jest na tyle zła, że nie znajduje żadnego uzasadnienia określenie stawki dziennej wymierzonej mu grzywny w wysokości znacznie przekraczającej dolny próg ustawowy. G. K. osiąga bowiem stosunkowo niewielkie wynagrodzenie – w marcu 2020r. wynosiło ono 2600zł., nie posiada składników majątkowych większej wartości a na utrzymaniu ma małoletnie dziecko.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popęlnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

ponownego rozpoznania sądowi I instancji.		
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyżej już wskazano powody nie uwzględnienia zarzutów apelacji zarówno pełnomocnika interwenienta, jak i obrońcy oskarżonego (poza zarzutem rażącej niewspółmierności kary). Stąd też wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego nie mogły zostać uznane za zasadne.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięzłe o powodach		

uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Orzeczenie o sprawstwie i winie oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powyżej już wskazano niezasadność podniesionych w apelacjach zarzutów (poza zarzutem rażącej niewspółmierności kary w apelacji obrońcy oskarżonego). Nie dopatrzył się sąd odwoławczy okoliczności		

<p>podlegających uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.,</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy obniżył wysokość ustalonej stawki dziennej do kwoty 100zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sytuacja materialna i majątkowa oskarżonego G. K. nie pozwalała na określenie wysokości stawki dziennej grzywny w kwocie znacznie przekraczającej dolną ustawową granicę.</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	W związku z tym, iż pomimo nie uwzględnienia przeważającej części zarzutów apelacyjnych zaskarżony wyrok został zmieniony na korzyść oskarżonego względny słuźności przemawiały za zwolnieniem	

	oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – art. 624§1 k.p.k.
7. PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik interwenienta		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego oraz wysokość wymierzonej oskarżonemu kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------